

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

1 вересня 2011 року № 33 (404)

"ПОХОВАЙТЕ, ТА ВСТАВАЙТЕ, КАЙДАНИ ПОРВІТЕ..."

24 серпня, в День Незалежності України, Київська міська організація КУН долучилась до заходів опозиційних сил проти диктатури. Заходи розпочались мітингом у парку Шевченка, де біля пам'ятника Великому Кобзареві слово мали лідери опозиційних партій та відомі громадські діячі.

У своїх промовах вони наголошували на загрозі, яка нависла сьогодні над Україною. Чинна влада, розуміючи провал своєї гуманітарної та соціально-економічної політики, взяла курс на репресивно-авторитарні методи керівництва. Лідери опозиції закликали усім разом чинити опір диктатурі.

Після того мітингувальники вишикувались у колону та рушили вулицею Володимирською у напрямку до Хрещатика. Кінцевою метою ходи мала бути Адміністрація Президента. Проте, не доходячи до Національної опери, колону зупинили щільні ряди спецназу. Хода завершилась під вигуки "Ганьба!", "Зека геть!", "Банду геть!", "Слава Україні!".

Прес-служба КУН

На світлинах: члени КУН взяли участь у мітингу опозиції

СЬОГОДНІ – ДЕНЬ ЗНАНЬ

УКРАЇНА – НАШ СПІЛЬНИЙ ДІМ

Мільйони українських учнів і студентів сьогодні заповнять класи та аудиторії, щоб осягнути мудру науку життя, пізнати досвід і здобутки великих попередників, здобути добру освіту й навчитися самовіддано служити своєму народові. Чи стануть вони інтелектуалами та патріотами Української держави? Вирішальним чином це залежить від педагогів, які, сподіваємося, свідомі високої відповідальності за здійснення свого громадянського та професійного обов'язку.

Для школярів похід у країну знань розпочинається уроком "Україна – наш спільний дім". Важливо, щоб він пройшов в атмосфері любові – до отчого дому, рідного села, міста, мови, культури, щоб пробудив у дітей жагу пізнавати Батьківщину, нагадав дітям безсмертні поетичні рядки Василя Симоненка:

Україно! Ти для мене – диво,
І нехай пливе за роком рік
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.

Ради тебе перли в душу сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.

Мудре слово, сказане педагогом на першому уроці, може стати для дитини дороговказом на все життя, спонукатиме аналізувати власні вчинки, звіряти їх на високі ідеали, сповідувати моральні цінності.

Нинішній навчальний рік розпочинається не в найкращі для України часи, коли державні чиновники високого статусу намагаються витіснити з української освіти національний зміст. Але й це не підстава для песимізму, бо, як сказав поет, "відійде в морок підле і лукаве..." Відійде – нашими з вами зусиллями.

Наші найщиріші вітання з нагоди Дня знань – учням, учителям, студентам, викладачам, професорам, академікам, батькам – усім, хто дбає про майбутню національну еліту, хто плекає її, хто несе світло пізнання. Нехай вас завжди супроводжує натхнення, нехай подвижництво стане вашим стимулом у праці й творчості, запорукою ваших успіхів в ім'я нашої прекрасної України!

(Продовження теми – на 3-й стор.)

ВАКХАНАЛІЯ ВЛАДИ

ДЕМАРШ РЕТРОГРАДІВ

Марія БАЗЕЛЮК

Нонсенс двадцятого року Незалежності: чинна державна влада соромиться визнавати себе українською – за духом і змістом. Утім, тут їй у щирості не відмовиш: вона з усіх сил старається позбавити країну національних притаманностей. Приміром, підтримує свого одеського намісника у його войовничих (і злочинних!) акціях по викоріненню української мови з державних установ області, міністра освіти – в "зачистках" українських шкіл і деєвропеїзації освіти в цілому, заглядає в рот Кірілу – патріарху чужої церкви, ложні вуста якого виплескують злобні філіппіки супроти української нації та її духовних цінностей (до речі, у вересні "парторг" знову прямує в Україну), а тепер Банкова ще й плекає нове злоякісне утворення – "воінскій союз", який впродовж двох місяців у центрі столиці, на Хрещатику, озвучує прокляття тим українським героям, які поклали свої життя за незалежність Батьківщини. І хоча " діяльність" отих дивних репрезентантів не так Банкової, як відомого імперського центру очевидно ворожа Українській державі, проте жодна "принципова" прокуратура не ризикне порушити справу проти них, як і жодний "справедливий" суд не візьметься судити українофобів.

То невже й справді влада взялася втілювати гасло "Україна – не для українців"? Дуже хотілося сумніватися в цьому. Мовляв, той же Віктор Янукович не налаштований вороже до української мови, ба, навіть цілком пристойно володіє нею, не демонструє він ні зневаги, ні огиди до української нації, як це, приміром, робить московська "квота" в уряді і яку він не може звідти витурити саме тому, що вона московська. Приблизно так міркували не лише ліберали, а й національно зорієнтовані, в міру радикальні люди, оптимістичні сподівання яких на сякутаку притомність владоможців ґрунтувалися насамперед на аксіомі: розум переможе! Проте аксіома не каже, скільки часу необхідно для торжества розуму в тугодумів. Навіть якщо у них є дорадники з доволі активною сірою речовиною в голові...

Перебіг подій навколо святкування ювілею Незалежності, на жаль, розвіяв сумніви щодо гасла "Україна – не для українців" як девізу чинної влади. Десь там і для нас відведено роль – статистів, які завзято схвалюють Харківські угоди, як "єдино правильну" лінію "керівної і спрямовуючої" ПР і водночас відхрещуються від своєї історії, мови, Церкви, – за таку поведінку можуть навіть по-панібратськи поплескати "українчиків" по плечу, заохочуючи до холуйства, мовляв, "верной дорогой ідьотє, товаріщі!", навпрошки – в московські обійми. Проте національна самоідентифікація, усвідомлення етнічної належності трактується владою як крамола. Найпереконливіший доказ цього – події 24 серпня.

Закінчення на 2-й стор.

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

"БАНДЕРІ – СЛАВА!" – ЛУНАЛО В КРЕМЕНЦІ

Коло пам'ятника Провіднику

24 серпня 2011 року у центрі міста Кременець, що на Тернопільщині, урочисто відкрито та освячено пам'ятник Провідникові ОУН Степанові Бандері. У святкових заходах взяв участь Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

Як повідомив голова Кременецької районної організації КУН Олександр Лілякевич, багаторічні ініціативи місцевої організації Конгресу щодо спорудження пам'ятника вдалося зреалізувати за сприяння мецената Володимира Чуба, який взяв на себе матеріальні витрати.

Після відкриття пам'ятника єпископ Тернопільський і Бучацький Української Православної Церкви Київського Патріархату Нестор відслужив панахиду за упокій душі раба Божого Степана та всіх, хто поклав своє життя за визволення України. Його Преосвященству співслужили: благочинний Кременецького району прот. Володимир Буграк, настоятель Хрестовоздвиженського храму м.Кременця прот. Василь Ярмолюк, настоятель Свято-Вознесенського храму с.Велика Іловиця прот. Андрій Любунь та духовенство Кременецького району.

З благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета за заслуги з відродження духовності в Україні та утвердженні Помісної Української Православної Церкви преосвященніший єпископ Нестор нагородив головного мецената та ініціатора спорудження пам'ятника Степанові Бандері Володимира Васильовича Чубу Орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого ІІІ-го ступеня *(світлина праворуч)*.

Голова Конгресу Степан Брацюнь привітав присутніх із 20-ю річницею Незалежності України та сердечно подякував Володимирові Чубу, Олександру Лілякевичу та усім учасникам оргкомітету зі спорудження пам'ятника за їхню працю в ім'я української державності. Голова КУН подарував Володимиру Чубу книгу, що вийшла до ювілею Незалежності України.

"Сьогоднішня подія – надважлива для України. Постання нового пам'ятника Провіднику ОУН Степанові Бандері свідчить про те, що, незважаючи на ганебне кон'юктурне рішення Вищого адміністративного суду, український народ добре знає, хто достойний називатись Героєм України", – сказав Степан Брацюнь.

Голова Конгресу зазначив, що для нього є великою честю відкривати цей монумент саме на Тернопільщині, адже ця славна земля є батьківщиною багатьох бойових побратимів Степана Бандери, зокрема, Ярослава Старуха, Дмитра Мирона, Михайла Сороки, Ярослава і Слави Стецьків.

"Бандера постійно наголошував, що здобути незалежність може лише той народ, який у борні опирається на власний потенціал, можливості й високий дух патріотизму. Тож почуймо слова нашого Провідника й спільними силами збудуймо таку Україну, про яку мріяв і за яку поклав своє життя Степан Бандера та його побратими", – закликав присутніх лідер КУН.

У заходах з нагоди відкриття пам'ятника Степанові Бандері взяли участь мер Кременеця Олексій Ковальчук, голова Тернопільської міської організації КУН Володимир Ткач, представники громадськості, хор повстанської пісні із міста Збараж та лауреат премії братів Лепких тернопільський хор "Заграва".

Лунали патріотичні пісні, будили в серцях людей найкращі почуття – до України, до її волі…

Прес-служба КУН

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ТОТАЛІТАРНИХ РЕЖИМІВ

У Сімферополі Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів 23 серпня, у Європейський день пам'яті жертв сталінізму і нацизму, взяла участь у жалобному мітингу, організованому Меджлісом кримськотатарського народу.

Учасники заходу тримали у руках державні та кримськотатарські прапори, а також гасло "Ні – тоталітарним режимам".

Голова Кримської організації Конгресу Василь Овчарук, виступаючи перед присутніми, наголосив, що ми не маємо права сьогодні забути трагедії, вчинені двома людиноненависницькими режимами – комуністичним і нацистським – у ХХ столітті.

Василь Овчарук переконаний, що "над комуністичною партією повинен бути проведений міжнародний суд Нюрнберг-2, на якому має бути названо і покарано злочинців, відповідальних за голодомори, депортації та масовий терор, яких зазнали народи СРСР".

ПАТРІОТИЧНІ СИЛИ КРИМУ СВЯТКУВАЛИ ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

24 серпня національно-патріотичні сили Криму провели у м. Сімферополі урочистий мітинг, приурочений до 20-ї річниці Незалежності України.

Біля пам'ятника Тарасові Шевченку виступили представники Конгресу Українських Націоналістів, Української Народної партії та інших патріотичних організацій.

Голова Кримської організації КУН Василь Овчарук у своєму виступі наголосив, що сьогодні наша держава опинилась у руках антиукраїнської влади.

"Ганебнішого ставлення з боку найвищого керівництва держави до головного свята українців – Дня незалежності в нашій історії не було. В Києві громадянам України не дозволяють пройти урочистою ходою центральними вулицями міста, а в цей час у Севастополі проросійські шовіністи вільно розгортають 15-метровий прапор Росії, таким чином демонструючи свою зневагу до Української держави", – наголосив Василь Овчарук.

Голова Кримської організації Конгресу закликав до згуртування опозиційних сил. Політик підкреслив також важливість виховання молодого покоління українців: патріотичних, освічених, відповідальних громадян своєї держави.

Завершився урочистий мітинг виступом дитячих творчих колективів.

Прес-служба Кримської організації КУН

У ЧЕРНІГОВІ РОЗГОРНУЛИ НАЙБІЛЬШИЙ У СВІТІ СИНЬО-ЖОВТИЙ ПРАПОР

24 серпня члени Чернігівського осередку КУН разом із представниками інших громадських організацій та партій державницького спрямування відзначили День Незалежності України.

Біля пам'ятного знаку "Борцям за волю України" зібралась українська громада Чернігова. Святковий молебень відправив єпископ Української православної церкви Київського патріархату Чернігівський та Ніжинський Іларіон.

Із трибуни лунали вітальні промови, щирі побажання та теплі слова в честь 20-ї річниці Незалежності нашої держави. Після мітингу учасники зібрання розгорнули на пагорбі стародавнього Валу найбільший у світі синьо-жовтий прапор, скандуючи "Слава Україні!". Завершилось святкування спільним виконанням Державного Гімну.

Прес-служба ЧОО КУН

ВАКХАНАЛІЯ ВЛАДИ

ДЕМАРШ РЕТРОГРАДІВ

Нам заборонили святкувати День народження Української держави, її ювілей! Врешті дозволили (!) зібратися коло пам'ятника Тарасові Шевченку. Коли ми, щонайменше десять тисяч українців, провели віче біля Тараса і вирушили Володимирською, коло будинку Центральної Ради нас перепинила міліція, не схоже, щоб вороже налаштована. Та за нею стояли "беркутівці", а в підворіттях, за словами народного депутата, причаїлися внутрішні війська: адже владі потрібний був конфлікт з кровопролиттям. Слава Богу, не сталося – завдяки рішучим діям все тих же депутатів від опозиції.

Колонам, які вирушили на Хрещатик, дозволили спуститися бульваром Шевченка, але не широкою вулицею, а лише тротуаром. Ходу зупинили " на підступах" до Центрального універмагу: Майдан Незалежності, який впродовж десятиліть вирував мітингами за Самостійну Українську Державу і зажив собі славу твердині Свободи, став недоступним для українців, які боролися за неї під час студентського голодування 1990 року і Помаранчевої Революції 2004-го!

... Вони начебто відзначали 20-ліття Незалежності – в палаці "Україна", майже потайки, казенно, сором"язливо похнюпились, коли звучав Державний Гімн, якого вони, звісно, не співають, поклавши руку на серце, бо це не їхній Гімн, а Держави, яку вони вважають територією, що дісталася їм в управління і яку вони, як завойовники– мародери, заходилися грабувати, щоб згодом, окрадену, здати чи то в Митний союз, чи у "відновлений" советский, про реставрацію якого днями оголосили комуністичні вожді Симоненко та Зюганов. І хоча те злочинне дійство відбувалося на українській землі, чинна влада не притягнула зловмисників до відповідальності: чи не тому, що сповідує девіз "Україна – не для українців"?

"Демарш ретроградів", – скептично посміхнувся давній знайомий із Чернігова, споглядаючи антиукраїнську вакханалію в столиці. А мій племінник Олексій, випускник одного з престижних київських вишів, вперше закріпив Державний прапор України над балконом своєї квартири на Оболоні. Синьо-жовтий стяг самотньо замайорів на тлі багатоповерхівки, та його полотнище бриніло надією...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Марія БАЗЕЛЮК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46

Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

А СУДДІ ХТО?

ЛІКВІДОВАНО ШКОЛИ. УКРАЇНОМОВНІ

Донецький суд на "прохання" Макіївського міського голови Мальцева підтримав ліквідацію україномовних шкіл №№ 3,27,100 в Макіївці

Марія ОЛІЙНИК,
Голова Донецької ОО КУН

29 серпня Донецький апеляційний адміністративний суд підтримав Постанову суду першої інстанції – Центрально-міського районного суду міста Макіївки про законність ліквідації Макіївською міською радою україномовних загальноосвітніх шкіл I–II ступенів №№ 3; 100 і 27.

Це здійснено Ухвалою колегії суддів у складі головуючого судді Ірини Компанієць, Світлани Жаботинської, Олександра Нікуліна – в "пожежному" порядку, на "прохання" від 19 серпня Макіївського міського голови Олександра Мальцева "невідкладно розглянути" апеляційну скаргу батьків учнів вищезгаданих макіївських шкіл Олени Саєтової, Олени Ануфрівої і Ганни Назіпової на Постанову суду першої інстанції від 3 серпня 2011 року (суддя Андрюшина) та "прийняти рішення".

Батьки в апеляційній скарзі обґрунтували порушення норм законодавства, Конституції України відповідачем і просили апеляційний суд скасувати Постанову Центрально-міського районного суду м. Макіївки та направити на новий розгляд.

Судове засідання розпочалось о 10.00 і тривало до вечора. Ухвалу суду Ірина Компанієць зачитала о 19.02 годині.

Це вже стало нормою в донецьких судах – розглядати судові справи, по яких треба винести рішення на користь влади, за її ж "проханнями", по 10, а то й більше годин і працювати поза межами робочого часу, а також навіть у державне свято! Досить згадати розгляд суддею Донецького окружного суду Тарасенком адміністративної справи за позовом Донецького міського голови Лук'янченка, який тривав всю ніч з 17 год 30 хв. 23 серпня до 5 год. 30 хв. 24 серпня, тобто 12 годин, і заборонив святкувати 20-річчя Незалежності України в м. Донецьку.

Суд відхилив усі клопотання з боку представників батьків, у тому числі заявлений представниками позивача відвід судової колегії.

Зважаючи на важливість порушеного питання та його соціальну значущість, батьки вважали, що під час ухвалення рішень щодо ліквідації та реорганізації навчальних закладів згідно з чинним законодавством необхідно попередньо провести роботу із забезпечення належних умов навчання та виховання учнів, досягти узгодження всіх питань з батьками.

Однак керівництво міста Макіївки, де розташовані школи № 3, № 27, № 100, а також Макіївська міська рада навіть не збиралася попередньо досягати погодження всіх питань з батьками учнів. Вона це зробила таємно від батьків і громадськості. Соромно Партії Регіонів з гаслом "Почую кожного" зізнаватись, що тепер вона воює з дітьми і не хоче чути нікого. Жодних зборів, на яких би обговорювалося питання доцільності ліквідації зазначених шкіл, не проводилось. Не були задіяні і ради шкіл. Навіть невідомо, чи такі органи самоврядування існують у цих школах, які утворюються саме для пошуку виходу в критичних ситуаціях.

Батьки наполягали, щоб суд врахував той факт, що рішення про закриття трьох шкіл ухвалене міськрадою без обов'язкового обговорення з громадськістю, таємно, без обговорення з батьками шкіл, без висновків профільної депутатської комісії з порушенням регламенту Макіївської міської ради та Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні". Адже таке важливе рішення як "Про Програму оптимізації навчальних закладів м. Макіївки" голосували депутати в "Різному"! Крім цього, своїм рішенням Макіївська міськрада порушила Постанову Кабінету міністрів України №315 від 19 квітня 2010 року. Так, виходячи з цього документа, мета бюджету (одна з них) на 2011 рік є оптимізація мережі шкіл I–II ступенів, в яких кількість учнів складає менше 40 осіб. Проте під час рішення питання про ліквідацію шкіл в Макіївці вимоги цієї Постанови проігноровано. У всіх школах, що закриваються – №№ 3; 100 і 27, число учнів перевищує 40 осіб, відповідно 114, 82 та 101 учень. Позивачі також наполягали на тому, що, ліквідуючи ці селищні україномовні школи, влада порушує закон про освіту, який закріплює право тільки за батьками вибирати школу для своїх дітей.

Відповідачі надали в суд сотні ксерокопій ФАЛЬШИВИХ документів, які апеляційний суд, як і суд першої інстанції, з зав'язаними очима приймав як докази – без надання для огляду оригіналів. У двох томах судової справи відповідачі невідомим способом накидали без обговорення близько 800 сторінок "доказів".

Один з відповідачів з боку міськради – перший заступник Макіївського міського голови Володимир Полянський– категорично відкидав усі звинувачення в порушеннях законодавчих актів при ухваленні рішень про закриття шкіл. Зокрема, він пояснив, що Постанова Кабінету Міністрів № 315 України для Макіївської міської ради не є обов'язковим документом для виконання.

Договорився Полянський до того, що "Закони України, укази Президента, ухвали Кабінету міністрів, ухвали міністерств і відомств, інші нормативно-правові акти, зареєстровані в установленому порядку, виконуються органами місцевого самоврядування тільки в тій частині, яка їх торкається".

Полянський також відкинув звинувачення на адресу міськради в тому, що школи закривають без проведення громадських слухань. За його словами, не обов'язково, щоб всі батьки учнів шкіл, що закриваються, були належним чином оповіщені про дане рішення міськради, для цього достатньо і згода 20 відсотків батьків (саме такі, сфабриковані радою, документи подані були в суд), присутніх на шкільному загальних зборах батьків шкіл.

Крім того, Полянський нарешті оприлюднив причину ліквідації україномовних шкіл, мовляв, рішення про закриття шкіл – це вимушене рішення міськради через скорочення фінансування сфери освіти в місті. Він відзначив, що учень кожної ліквідовуваної школи обходиться державному бюджету набагато дорожче за інших макіївських школярів.

"Саме біда примушує нас ухвалювати такі непопулярні, але зважені, законні, толерантні рішення (про закриття шкіл) для того, щоб дитина вчилася в місті Макіївці, діставала якісну освіту. І тому рішення Макіївської міськради про оптимізацію мережі навчальних закладів ухвалене толерантно, гласно, зважено, демократично", – запевнив, всупереч очевидним доказам батьків, перший заступник Макіївського міського голови.

"Найголовніше – це рішення міськради підтвердили і міська прокуратура, і Центрально-міський суд Макіївки, тому що воно законне, і саме це є основою для подальшого життя, і щоб не стукалася біда в нашу Макіївську міську територіальну громаду, – заявив Полянський. – Якщо ми не ліквідуємо ці школи, нам нічим буде платити заробітну плату вчителям!"

У Донецькій області в 2011 році планувалося закриття 26 загальноосвітніх шкіл. За інформацією ліквідовано 16, по чотирьох із них справи перебувають у суді. Закриття шкіл відбувається згідно з Регіональною дорожною картою з оптимізації мережі бюджетних установ і витрат місцевих бюджетів на їх утримання.

Отак керує і реформує правляча в Донецьку Партія Регіонів освіту.

Не може мати майбутнього Партія Регіонів, яка оголосила війну україномовним дітям. Ганьба суддям, які виконують злочинні накази влади!!!

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

МАКСИМ САВЧЕНКО – НОВИЙ ГОЛОВА ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ КУН

27 серпня відбулася звітно-виборна конференція Черкаської ОО Конгресу Українських Націоналістів. На порядку денному стояло кілька важливих питань, серед яких – обрання нового керівництва організаці та визначення головних напрямків роботи на найближче майбутнє.

З доповіддю за звітний період виступила голова обласної організації Конгресу Любов Гафінова. Зокрема вона зазначила, що, будучи депутатом міської ради Черкас, мала пряме відношення до ухвалення рішення про демонтаж пам'ятника Леніну, який бовванів у центрі міста.

Після обговорення та схвалення доповіді, конференція перейшла до обрання керівництва Черкаської ОО КУН. Любов Гафінова запропонувала обрати головою обласної організації молодого та активного Максима Савченка. Конференція підтримала пропозицію одноголосно. Після цього було обрано й новий обласний Провід у складі Максима Савченка, Любові Гафінової, Олександра Кулика, Владислава Іщенка та Андрія В'юника.

На конференції був присутній голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько, який передав вітання поважному зібранню від імені Голови партії Степана Брацюня. Голова Секретаріату побажав молодій команді наснаги та успіхів у роботі.

"Черкащина – це аграрний край, отже земельні питання мають бути пріоритетними у роботі обласного КУН. Уся робота обласного осередку повинна бути публічною, через ЗМІ люди мають бути обізнаними з нашою роботою. Новообраний керівник організації має з часом стати знаним політичним діячем на теренах Черкащини", – сказав Володимир Манько.

ДОНЕЦЬКА МІЛІЦІЯ ВИКЛИКАЄ МАРІЮ ОЛІЙНИК НА ДОПИТ

"У понеділок 29 серпня, під час чергового судового засідання у справі закриття україномовних шкіл Макіївки, в якому я представляла інтереси батьків школярів, донецька міліція намагалась на вході в суд доправити мене до відділу міліції на допит", – каже заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Марія Олійник.

"Я відмовилась куди-небудь іти, мотивуючи це неможливістю залишити батьків під час суду, а журналісти, які були в цей час поруч, стали на мій захист. Тоді міліція вручила мені запрошення, згідно з яким я маю бути у середу 31 серпня о 15.00 у Ворошиловському райвідділі міліції міста Донецька в якості очевидця (?) по факту проведення святкових заходів до 20-ї річниці Незалежності України у Донецьку", – продовжує Марія Олійник.

"Заявки на проведення заходів 24 серпня у Донецьку національно-патріотичні партії подали заздалегідь. Але, з подачі міської влади, кілька громадських організацій після нас подали заявки на заходи у той же самий час і у тому самому місці. З 17.30 23 серпня до 5.30 24 серпня, тобто цілих 12 годин, тривало судове засідання під керівництвом судді Тарасенка, який своїм рішенням заборонив усі святкові заходи в Донецьку цього дня", – розповідає політик.

За словами Марії Олійник 24 серпня о 6.00 ранку їй зателефонували і спробували зачитати постанову суду, однак вона слухати не стала, бо такої норми не існує. "Але, не дивлячись на це злодійкувате рішення суду, ніхто не в змозі заборонити українцям святкувати їхні свята. 24 серпня близько 500 осіб зібрались на площі Лєніна та пройшлись ходою до пам'ятника Шевченку, де провели мітинг і святковий концерт, як і планувалось. За що тепер і прагнуть мене покарати", – підкреслює заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів.

Прес-служба КУН

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК ВІДЗНАЧИВ ЮВІЛЕЙ ДЕРЖАВИ

24 серпня члени Конгресу Українських Націоналістів спільно з ветеранами ОУН-УПА взяли участь у святкуванні 20-ї річниці Незалежності України.

В голові колони, яка рухалась від пам'ятника Іванові Франку до Вічевого майдану, йшов духовий оркестр, а за ним члени Конгресу несли розгорнутий великий державний прапор України. Голова Івано-Франківської обласної організації КУН Богдан Борович та член обласної політради КУН Я.Гулик несли портрет Степана Бандери, далі крокували ветерани ОУН-УПА і члени КУН із партійними прапорами. За ними йшла колона учасників дійства у складі декількох тисяч іванофранківців і гостей міста.

Віче благословили владики Української православної церкви Київського патріархату, Української греко-католицької церкви та Української автокефальної православної церкви.

Віче відбувалося на тлі портрета Степана Бандери.

Прес-служба ІФ ОО КУН

ВСЕСВІТНІЙ ФОРУМУ

СВІТОВЕ УКРАЇНСТВО – ПРО ДОЛЮ РІДНОГО НАРОДУ

19–20 серпня у Києві відбувався П'ятий Всесвітній Форум українців.

Урочисте відкриття Форуму відбулося в приміщенні Національної опери за участі делегатів, які прибули із сорока країн світу, численних гостей з України. Офіційний Київ представляв Міністр закордонних справ В.Грищенко, який озвучив пропозиції влади та її репрезентанта Віктора Януковича. Сам Президент, хоч і був заявлений у програмі Форуму, не прийшов, що, на жаль, збільшило дистанцію між чинною владою та світовим українством і змінило тональність Форуму.

Його відкрив Голова Української всесвітньої координаційної ради Дмитро Павличко і благословив молитвою Патріарх УПЦ Київського Патріархату Філарет. У залі панувало піднесення, відчуття єдиного національного організму. Цьому сприяли конструктивні та яскраві промови Голови УВКР Дмитра Павличка, Президента Світового Конгресу українців Євгена Чолія, голови Об"єднання українців Росії Тараса Дудки, голови Європейського Конгресу українців Ярослави Хортяні, новообраного Голови УВКР Михайла Ратушного та багатьох інших. Промовці наголошували на важливості збереження своєї національно-культурної ідентичності, проблеми, яка особливо гостро постає перед світовим українством в умовах глобалізованого світу, збереження – і на території України, і в тих країнах, де наші земляки проживають по сто і більше років, і на українських автохтонних землях, які нині перебувають у складі інших держав.

Величавий концерт того дня відбувся в Київській опері за участю таких відомих на весь світ вітчизняних мистецьких колективів, як хор імені Григорія Верьовки та ансамбль імені Павла Вірського, народного артиста України Василя Зінкевича, а також неповторних, вражаючих "діаспорних" українських артистів із Казахстану та Росії, Канади і Киргизстану, Молдови й Узбекистану... Одне слово, нашого цвіту – по цілому світу, і всюди він квітне самобутніми талантами, славить нашу думу, нашу пісню. Поза межами України начебто проживає понад 20 мільйонів українців. Велика потуга, який під силу створити Україні прекрасний імідж і розумом, і талантами, і творчістю. А під час концерту духовне єднання українства відчувалося зримо...

Упродовж наступних днів учасники Форуму працювали в Українському домі, в семи секціях, кожна з яких ухвалила підсумковий документ. Основний документ П'ятого Всесвітнього Форуму українців – Ухвала "Програма діяльності державних інститутів України, закордонних українських громад і громадських організацій України" – наповнена конкретними пропозиціями та глибоким змістом. Цей грунтовний документ – державної важливості, він може стати тестом для влади на сповідування нею національних інтересів *(публікуємо Ухвалу Форуму повністю)*.

Насамкінець делегати Всесвітнього Форуму українців обрали керівництво – Голову, трьох його заступників і Президію УВКР *(керівний склад подаємо нижче)*.

Урочисте закриття Форуму відбувалося в атмосфері смутку і надії. Делегати поверталися у місця свого проживання, де вони живуть і працюють, дбаючи про добре ім'я України...

Ольга ДМИТРЕНКО

ПРОГРАМА ДІЯЛЬНОСТІ
ДЕРЖАВНИХ ІНСТИТУТІВ УКРАЇНИ, ЗАКОРДОННИХ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАД І ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНИ

Із відновленням Україною незалежності світове українство вступило у нову фазу свого існування. Століття бездержавного існування нашої нації вилучило з процесу формування української ментальності найважливіші чинники її розвитку: факт існування власної держави, правову свідомість, почуття національної гідності, відчуття культурної та історичної єдності на геополітичному просторі розселення українців.

В умовах глобалізованого світу перед світовим українством з новою силою постає завдання збереження своєї національно-культурної ідентичності і власне на території України, і в тих країнах, де українці проживають у першому, другому, третьому, а подекуди і в четвертому поколіннях, та на своїх автохтонних землях, які тепер перебувають у складі сусідніх держав.

Основна відповідальність за збереження української нації, національно-культурної ідентичності світового українства, зокрема материкової її частини, лежить на Українській Державі. Саме тому ми, делегати й учасники V Всесвітнього Форуму Українців,

– усвідомлюючи провідну роль інститутів державної влади в подальшому розвитку української нації і світового українства;

– відчуваючи власну відповідальність перед світовим українством за подальшу долю нашого народу;

– розуміючи загрози і виклики сучасного глобалізованого світу;

– покладаючи за мету процвітання і благополуччя України та мовно, духовно й ментально об'єднаного світового українства,

з а к л и к а є м о

Президента України:

Використати увесь свій авторитет і можливості як глави Української держави для:

1. Належного і всебічного забезпечення в Україні верховенства права, покращення умов для реалізації всіх прав і свобод людини і громадянина, подальшого розвитку української нації, її історичної свідомості та національної гідності.

2. Забезпечення всебічного розвитку і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України відповідно до європейських стандартів, норм національного та міжнародного права, а також відродження духовних цінностей Українського народу, захисту та примноження його культурної спадщини, розвитку національної культурної індустрії (книговидання, кінематографія, мистецтво тощо).

3. Припинення політики деукраїнізації України, що її здійснюють Міністерство освіти (очолюване Д.Табачником, негайного звільнення якого вимагає Форум) та інші установи, які нехтують Конституцією, згортають вивчення й використання української мови, звужують український медіапростір, принижують Українську церкву Київського патріархату, наступають на свободу слова, зібрань, освітні та інші права людини.

4. Задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами України, підтримання з ними сталих зв'язків, надання їм можливості брати участь у вирішенні важливих питань українського державного будівництва.

Патріарх УПЦ КП Філарет і Дмитро ПАВЛИЧКО

5. Успішного проведення в Україні всебічних реформ, зокрема в економічній та соціальних сферах, які мають на меті подолання наслідків економічної кризи і прискорення економічного зростання в країні, зміцнення її конкурентоспроможності на міжнародній арені, забезпечення гідних умов життя українських громадян, цілеспрямовану боротьбу з корупцією, модернізацію системи державної служби з урахуванням європейського досвіду, належне виконання вимог українського законодавства щодо доступу громадян до інформації, відкритості та прозорості у підготовці та прийнятті державних рішень, забезпечення справедливого і доступного судочинства, дотримання міжнародних стандартів незалежності суддів.

6. Забезпечення рівноправного і взаємовигідного співробітництва України з усіма державами світу, зміцнюючи при цьому незалежність і суверенітет України, особливо в економічній та інформаційній сферах, та уникаючи залежності від окремих держав чи міжнародних структур.

7. Забезпечення реформування та розвитку української системи вищої освіти і науки відповідно до кращих європейських зразків, наполегливого інтегрування її до європейського та світового освітнього і наукового просторів, визнання українських дипломів у Європі та світі.

8. Докладання всіх зусиль для утвердження європейських стандартів у всіх сферах життя, забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний і правовий простір із метою укладання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, набуття в майбутньому членства в Європейському Союзі, максимального полегшення візового режиму для українських громадян та запровадження в перспективі безвізового режиму поїздок тощо.

9. Законодавчого ініціювання і наповнення реальними змістом Закону України "Про статус закордонного українця".

Уряд України:

1. Створити центральний орган державної влади – Комітет у справах закордонного українства (надалі Комітет), який реалізовуватиме державну політику України щодо закордонних українців.

2. Із залученням громадських організацій закордонних українців розробити і затвердити Державну програму підтримки і співпраці із закордонним українством на 2011–2015 роки.

3. Вжити заходів, зокрема шляхом ухвалення необхідних нормативних документів, спрямованих на розв'язання проблем, з якими найчастіше стикаються громадяни України, що проживають за кордоном. Зокрема, щодо:

Члени Президії УВКР:

Михайло Ратушний – Голова УВКР; Ольга Кобець – заступник Голови УВКР; Тарас Дудко – заступник Голови УВКР (Східна діаспора); Стефан Романів – заступник Голови УВКР (Західна діаспора); Володимир В'ятрович (Україна); Євген Гірник (Україна); Іван Заєць (Україна); Алла Кендзера (Україна); Ірина Ключковська (Україна); Сергій Кот (Україна); Павло Мовчан (Україна); Тарас Рондзістий (Україна); Олександр Ушинський (Україна); Іван Ющук (Україна); Микола Яковина (Україна); Василь Бабенко (Росія); Михайло Борис (Грузія); Олександр Зарічний (Азербайджан); Валентина Логвин (Білорусь); Іван Наливайко (Прибалтика); Володимир Нарозя (Киргизія); Михайло Парипса (Казахстан); Валентин Пилипчук (Росія); Анатолій Тарасенко (Казахстан); Леонід Ткачук (Молдова-Придністров'я); Романія Явір (Вірменія); Євгенія Баранова (Італія); Степан Бучута (Румунія); Мирослав Гочак (Сербія); Тамара Гало-Олексій (Канада); Зенон Ластовецький (Велика Британія); Лариса Пономаренко (Іспанія); Мирон Скольський (Канада); Віторіо Соротюк (Бразилія); Петро Тима (Польща); Ярослава Хортяні (Угорщина); Марія Шкамбара (Канада).

Контрольно-ревізійна комісія:

Віктор Генералюк – голова (Україна); Борис Мудрий (Україна); Ігор Пустовий (Україна); Петро Сокол (Словаччина); Ігор Шульга (Росія).

– удосконалення мережі та організації роботи пунктів пропуску, призначених для міжнародного автомобільного сполучення;

– ініціювання укладення з країнами, де постійно перебуває значна кількість українців-мігрантів, двосторонніх угод про соціальне забезпечення, трудову діяльність та регулювання міграційних потоків;

– укладення українсько-російської угоди, яка забезпечила б українцям в Росії та росіянам в Україні однакові культурно-національні права.

4. Вирішити низку нагальних питань в інтересах не лише збереження українства за кордоном, а й забезпечення високого іміджу Української держави. Зокрема:

– Внести до бюджету статтю на видання європейськими мовами корпусу найвидатніших творів української філософської думки та художньої літератури. З цією метою створити редакційну колегію з представників інститутів Національної академії наук.

– Домогтися успішного закінчення розпочатого будівництва пам'ятника жертвам Голодомору у Вашингтоні та створення багатосерійного документального фільму, присвяченого цій національній трагедії.

– Заснувати Міжнародну премію імені Івана Франка, рангу нагороди Нобеля, для особистостей світової слави, що підвищили і зміцнили авторитет і значення Української Державності в історії людства, здійснили видатні відкриття в науці й культурі, мають пошану в державному і суспільному житті своїх країн.

– Встановити пам'ятники Данте в Києві, Іванові Франку – в Римі.

– Заснувати загальноєвропейську двомовну (українсько-англійську) інтернет-газету "Україна".

– Поширити знаковий досвід Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків із діаспорою при Львівському університеті "Політехніка" (директор Ірина Ключковська) на діяльність університетів у Харкові та Донецьку.

– Розробити концепцію співпраці НАН України і НТШ.

5. У рамках Державної програми підтримки і співпраці із закордонним українством вирішити питання щодо:

– фінансування викладачів українистики у Римському, Міланському та Болонському університетах, в Лісабонському університеті, в Паризькому Східному Інституті;

– створення Українських наукових інститутів зразка Інституту Сервантеса (Іспанія), Інституту Гете (Німеччина), залучивши до них наукові сили української діаспори;

– фінансової підтримки діяльності НТШ у Сарселі (Франція), УВУ в Мюнхені (Німеччина) згідно з поданим кошторисом;

– розробки програми популяризації української літературної та мистецької спадщини в зарубіжних країнах з тим, щоб пам'ятні місця, пов'язані з життям і діяльністю уславлених українських учених, мислителів, письменників, художників, артистів пропагувалися в ЗМІ, діставали певну підтримку від України;

– відкриття в Афінах, Римі, Мадриді, Лісабоні кореспондентських пунктів, які вчасно мали б реагувати на антиукраїнські виступи закордонної преси, подавали б щотижневі інформації в теле– і радіоканалах України про життя українських громад зарубіжжя;

– відновлення в повному обсязі діяльності радіостанції, яка вела б широкомасштабне мовлення мовами народів світу.

Степан БРАЦЮНЬ і Степан РОМАНІВ

"А я просто українка, україночка..."

Верховну Раду України:

1. Внести зміни до чинного законодавства, які б забезпечили представникам українських громадян, що постійно проживають за кордоном, можливість бути обраним до вищого законодавчого органу України.

2. Створити окремий комітет із питань закордонного українства у Верховній Раді України.

3. Внести зміни до Пенсійного законодавства з метою врегулювання питання виплати пенсій громадянам, які виїжджають на постійне місце проживання за кордон до країн, з якими не укладено міжнародних договорів у сфері пенсійного забезпечення.

4. Забезпечити приєднання України до Конвенції про захист дітей та співробітництво з питань міждержавного усиновлення.

Громадські організації в Україні та закордонні українські громади

Громадські організації в Україні і за її межами були, є і будуть важливим чинником розвитку громадянського суспільства. V Всесвітній Форум українців закликає кожного українця активно включатися в громадське життя. Понадстолітній досвід життя українців поза межами Батьківщини показує, що тільки організовані громади здатні домагатися успіху навіть у неймовірно складних умовах, як це було після Першої та Другої світових воєн. Наші співвітчизники, користуючись авторитетом власних громад, здобулися на значні успіхи у країнах свого нового проживання, вони змогли не тільки забезпечити своїм громадам належний цивілізований розвиток, а й зберегти свою національно-культурну ідентичність, зберегти для Незалежної України скарби літературно-мистецького та історичного життя.

Враховуючи досвід, нагромаджений світовим українством, та нові історичні реалії, які з'явилися внаслідок постання Української держави, рекомендуємо:

– Українським громадським організаціям та організаціям, що об'єднують українців за межами Батьківщини, вжити всіх заходів щодо збереження етнічної та національно-культурної української ідентичності з метою подальшої консолідації у світовому масштабі української нації, зміцнення й розвитку Української Держави.

– Постійно дбати про залучення нового членства до своїх організацій з метою утворення авторитетних, стабільних, впливових громадських інституцій, що сприятимуть розвитку і утвердженню українців в Україні і в країнах проживання.

Новообране керівництво УВКР

1. Зміцнити співпрацю з представниками державної влади в Україні, і в країнах поселення, що має забезпечити реальне здійснення українцями своїх національно-культурних прав.

2. Здійснювати громадський контроль над державними органами, які мають забезпечувати виконання Державної програми співпраці із закордонним українством.

3. Здійснювати громадський контроль над державними органами, які зобов'язані забезпечити дотримання національних і культурних прав, зокрема статусу вживання державної мови та розширення медіа-простору, розвитку української культури, традицій.

4. Забезпечити координацію зусиль, спрямованих на успішне співробітництво між українськими спільнотами світу і громадськими організаціями України задля збереження і розвитку світового українства як нерозривної цілісності.

5. Скласти спільний план заходів, який відповідав би потребам України і світового українства. Особливу увагу слід приділити розвитку зв'язків із закордонними українцями – підприємцями, які хочуть налагодити співпрацю з Україною.

6. Сприяти формуванню у світової спільноти позитивного сприйняття образу сучасної України.

7. Українській частині Президії УВКР заснувати свої представництва в усіх обласних центрах та Криму.

8. Резолюції тематичних секцій V Всесвітнього Форуму українців повинні бути схвалені делегатами і додані до цієї ухвали.

Ухвалено делегатами V Всесвітнього Форуму українців.
21 серпня 2011 р., м. Київ.

Світлини Богдана Захаряка

ДО 20-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

НА БАТЬКІВЩИНІ ПРОВІДНИКА

Національно-визвольна боротьба нашого народу в минулому столітті стала взірцем безпрецедентного своєю масовістю, героїзмом і жертовністю здвигом нації. Вона підняла до високих вершин цілу когорту борців…

Уже вкотре Історико-меморіальний музей Степана Бандери збирає в себе на території численний люд, щоб відзначити річницю Незалежності нашої держави. Цьогоріч 24 серпня з самого ранку подвір'я музею заповнювали учасники заходу: артисти та аматори, гості та запрошені, ті, кому не байдужа доля нашої доволі молодої держави, а водночас – однієї з найдревніших держав на карті Європи, держави, народ якої прагнув незалежності в часи польської та німецької окупації, в часи радянської тоталітарної системи.

Розпочалося дійство молебнем до Пресвятої Богородиці, який відспівав настоятель місцевої церкви о. Ярослав Мельничук в каплиці, що міститься на території музею. Надалі всі учасники заходу зібрались біля пам'ятника Степану Бандері, де відслужили поминальну панахиду в пам'ять славного роду і всіх тих, хто ціною власного життя виборював незалежність України.

Вшановуючи великого сина українського народу Степана Бандеру, вінки до підніжжя пам'ятника поклали начальник відділу освіти Калуської РДА Наталя Савчук і голова освітянської комісії Іван Качак, заступник голови Калуської РДА Ольга Курпіта і заступник голови Калуської районної ради Михайло Срібняк. Приєдналися до покладання вінків учні Староугринівської школи.

Мистецьке оформлення заходу здійснив відділ освіти Калуської РДА за участю учнів Войнилівської, Голинської, Бережницької та Староугринівської шкіл, а також Войнилівського центру дитячої та художньої творчості.

З вітальними словами до учасників святкового віче звернулись Середньоугринівський сільський голова Микола Василів та представники районної влади.

По завершенні концертної програми в приміщенні музею відбулось відкриття виставки "Шлях до державності", де відображено державотворчий процес України.

Завідувач Історико-меморіального музею Степана Бандери Степан Лесів принагідно наголосив, що з 24 серпня 2011 року при музеї починає діяти громадська організація "Клуб прихильників Історико-меморіального музею Степана Бандери", та зачитав текст звернення адміністрації музею від 15 липня 2011 року стосовно організації смолоскипної ходи (музей – місцевий цвинтар), яка буде проводитись 15 жовтня 2011 року, в рамках проведення заходів, приурочених 52-ій річниці загибелі Степана Бандери. Також п. Лесів оголосив присутнім про акцію, спрямовану на збір коштів для спорудження пам'ятника Головнокомандувачу УПА Роману Шухевичу в місті Калуші.

Любов ІВАНЮК,
науковий співробітник
ІММ С.Бандери

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

ДЕ КРАЩЕ НАРОДИТИСЯ УКРАЇНЦЕВІ?

– Моя дочка виїхала на постійне місце проживання в іншу країну. Там вийшла заміж за громадянина тієї країни. Нині вона вагітна і не знає, де їй краще народжувати, чи вплине місце народження на громадянство дитини і де відбуватиметься її реєстрація у випадку народження за кордоном, – запитує Марія М. з Турки Львівської області.

– У правилах реєстрації актів цивільного стану передбачені різні установи, які здійснюють реєстрацію народження дитини. Серед таких установ є консульські відділи і дипломатичні представництва. Якщо обоє з батьків є громадянами України або хоча б один з них, то їхня дитина є громадянином України. Реєстрацію народження фізичної особи з одночасним визнанням її походження від громадян (громадянки) України, які проживають за кордоном, проводять дипломатичні представництва та консульські установи. Тому, якщо народжувати в іншій країні, необхідно звернутися до консульського відділу, який здійснить реєстрацію народження дитини і видасть свідоцтво про народження або інший документ, який в Україні замінять на свідоцтво, але, швидше за все, консульський відділ видасть саме свідоцтво. В ці установи слід звернутися ще до народження дитини і дізнатися детальніше, коли і як подати заяву. Також можливий інший варіант – взяти довідку в лікарні тієї країни, де народилася дитина, про народження дитини, проставити апостиль, в Україні у нотаріуса перекласти і завірити вірність копії і на підставі такої довідки в Україні отримати свідоцтво про народження дитини.

Однак, варто пам'ятати, що законодавство України передбачає надання допомоги при народженні дитини. Допомога при народженні дитини нараховується, виходячи з розміру прожиткового мінімуму для дітей віком до шести років, установленого на день народження дитини. Допомога при народженні дитини надається у сумі, кратній 30 розмірам прожиткового мінімуму, на першу дитину; кратній 60 розмірам прожиткового мінімуму – на другу; кратній 120 розмірам прожиткового мінімуму – на третю і кожну наступну дитину. Виплата допомоги здійснюється одноразово у десятикратному розмірі прожиткового мінімуму при народженні дитини, решта суми допомоги на першу дитину виплачується протягом наступних 24 місяців, на другу дитину – 48 місяців, на третю і кожну наступну – 72 місяців рівними частинами у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Щоб отримати таку допомогу, треба подати заяву за місцем проживання (в Україні) і свідоцтво про народження дитини, але подавати треба особисто. Проте є коридор для подання такої заяви: 12 місяців з дня народження дитинки. Тобто можна народити в іншій країні і повернутися в Україну до спливу 12 місяців, подати заяву і отримати таку матеріальну допомогу.

Перетинання кордону дитиною регулюється Правилами перетинання державного кордону громадянами України. Відповідно до чинного законодавства України, перетинання кордону дитиною до 16 років здійснюється лише за згодою обох батьків та в їхньому супроводі або у супроводі уповноважених осіб. Нотаріальна згода другого з батьків надається із зазначенням держави прямування та відповідного часового проміжку перебування у цій країні, якщо другий з батьків не перебуває у пункті пропуску через кордон. Разом з тим без нотаріальної згоди другого з батьків здійснюється перетин кордону дитиною, якщо другий з батьків є іноземцем, що підтверджується записом про батька у свідоцтві про народження дитини, та який відсутній у пункті пропуску. Крім того, для поїздки дитини за кордон необхідно оформити проїзний документ дитини. Проїзний документ дитини видається органами внутрішніх справ за місцем проживання на підставі нотаріально засвідченого клопотання батьків. Таке клопотання розглядається протягом трьох місяців. Проїзний документ дитини можна оформити на три роки або до досягнення 18 років. Після досягнення дитиною п'яти років її фотокартка має бути вклеєна у закордонний паспорт батьків – громадян України. Державне мито за видачу проїзного документа дитини не стягується. Можна також оформити проїзний документ дитини у дипломатичному представництві, куди подається заява, документ, що посвідчує особу (свідоцтво про народження). Якщо батьки не перебувають у шлюбі, нотаріальна посвідчена заява подається від того з батьків, з ким проживає дитина.

Марина КОТОК,
юрист

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

РАЗОМ МИ – СИЛА

Недавно я був учасником дуже цікавої події, яка викликала певні роздуми. У Боршевичах Старосамбірського району на Львівщині відкривали Хрест пам'яті борцям за волю України і жертвам окупаційних режимів XX століття. Зібралося дуже багато людей. Свято проходило в приємній атмосфері. Перед його учасниками виступили представник центру національного відродження ім. Степана Бандери Юрій Антоняк, член молодіжної національної організації "Доріст" Володимир Ноджак, багаторічний політв'язень Ольга Ґанкевич-Путос, письменниця Марія Прокопець, священики, голова правління Старосамбірського районного Центру національного відродження ім. полковника УПА М.Ґальо-"Коника" Богдан Лапицький. Довелося й мені сказати кілька слів до громади, адже Благодійний фонд Андрія Лопушанського, який очолюю, профінансував більшу частину витрат по встановленню пам'ятника. Потребу в цьому монументі визначила сама історія. Звернемося до літопису.

Споконвіку воля була найвищою цінністю для мешканців цього села. Свого часу 11 молодих хлопців, як соколів, стали в лави УГА. Через роки 12 осіб вирішили поспитати долі в дивізії "Галичина", половина з них загинула. Ще 12 селян вивезено на примусові роботи в Німеччину, повернулися додому тільки двоє.

За волю України в УПА боролося 27 борщівчан, в тім числі, й четверо колишніх дивізійників. 24 повстанці поклали своє життя на вівтар свободи. На жаль, сьогодні відомі місця захоронення лише шести з них. Ідея незалежності продовжувала жити в селі й після Другої світової війни. Не випадково 37 осіб стали політв'язнями радянських концтаборів, з яких повернулися лише одиниці, які й далі жорстоко переслідувались, як "вороги народу".

На вічне поселення в Сибір було вивезено 39 родин. З них повернулося п'five. В роки Другої світової війни 28 осіб з села було насильно забрано до радянського війська, з яких залишилися живими лише четверо, та й ті повернулися інвалідами.

Не меншою трагедією для села стали й примусові переселення. Наприклад, в Боршевичі було насильно переселено 25 родин з села Серакізці (нині територія Польщі). Відомо, що багато серакізчан брали участь у визвольних змаганнях. Ще сім осіб стали жертвами (загинули) провокаційних дій советської орди – окупантів, що призвело до міжусобної підозри, наговору, ненависті один до одного і розбрату в селі, наслідки якого відчуваються донині.

В Одеську область з Боршевич переселено 14 сімей, частина з яких, на жаль, зрусифікувались. Десяток молодих хлопців забрано на навчання у школи ФЗО, однак радянська влада не вважала за потрібне скерувати молодих спеціалістів на роботу в рідне село, пересадивши насильно український цвіт у чуже для нього середовище. Решту селян окупант загнав у колгоспи, на рабську працю.

Наслідком такої політики радянської влади став цілковитий занепад села. Найпершою з нього почала втікати молодь. Тому сьогодні демографічна ситуація виглядає невтішно: в 1940 році в Боршевичах проживало 988 осіб, а нині всього 392 особи. Село в депресивному стані, деградує, йому вже не обійтися без зовнішньої допомоги. Йдеться перед усім про вихідців із села, українських патріотів-благодійників, бо на державу надія дуже мала.

Щоб привернути увагу до проблеми, ініціативні люди села влаштували акцію під девізом "Боршевичани, вас кличе рідне село". Приємно, що, крім Андрія Лопушанського, знайшлися люди, які почули цей клич. Йдеться перед усім про фермера Богдана Савку, який також зробив значний внесок у спорудження пам'ятника. Вірю, що з часом їх буде ставати дедалі більше. Адже в акції взяло участь понад 200 осіб – земляків, які в основному проживають в Старосамбірському, Самбірському та інших районах області, а також окремих регіонах України та за її межами. Тільки разом ми можемо забезпечити собі й своїм дітям гідне майбутнє.

Орест БОНК,
директор благодійного фонду Андрія Лопушанського.

На світлині: під час відкриття Хреста пам'яті

ПОДВИЖНИКИ

ЗГАДАЙМО ОЛЕНУ ГАВРИЛКО

З листа до редакції

У Вашому часописі за 21 липня 2011 року вміщена стаття про Михайла Гаврилка. Згадано було, що вчителька малювання у Тернопільській державній гімназії Ольга Гаврилко була його дружиною. Ходили чутки, що вона все виглядала чоловіка з надією, що він має прийти. Жила бідно. Доню Надю, 1919 року народження, вчила грати на гітарі. Піаніно не було. В 1936 році Надя вступила до СС Василіянок (мабуть). Потім здобула середню медичну освіту і працювала медсестрою у Львові. В 1960-х роках мешкала в "Народному домі" у Львові (біля Преображенської Церкви"). Пані Ольга 1940 року переїхала з Тернополя до Львова. Жила разом з донькою та 1967 року померла. Надя, по чоловікові – Абрамович, померла 1989 року у Львові. Про онуків уже є згадка у часописі.

Я вважав за необхідне надати певні дані про долю дружини і сім'ї великого патріота та митця. Це робить честь Тернополю, що у місті жила і працювала дружина такої славної особи, як Михайло Гаврилко.

У Тернопільській державній гімназії в 1927–1930 рр. я був її учнем.

о. Микола ШАВАРИН

Олена Гаврилко народилася 8 лютого 1890 р. в родині священика Порфирія Гордієвського та Михайлини з Гоцьких в Шульганівці на Чортківщині. Росла слухняною, спокійною та побожною дитиною. Закінчила семикласову школу Бенедиктинок у Львові. В юності виявила нахил до малювання, і тут була пильна та наполеглива. В 1909–1912 рр. вчилася на трирічних вищих курсах для жінок ім.А.Баранецького у Кракові, з відзнакою склавши іспити з анатомії, перспективи та історії мистецтва. Як обдарованій студентці, їй пропонували залишитися там працювати. Але життя покерувало інакше. У Кракові Олена познайомилася зі скульптором Михайлом Гаврилком, який навчався тоді в Академії мистецтв. Знайомство переросло в гарячу любов. Молода, гарна галичанка захоплює своїм талантом, громадською поставою та характером полтавчанина Гаврилка. Батьки Олени не давали дозволу на шлюб, мріяли про іншу кар'єру для неї. Але покірна доня тим разом не підкорилася. Романтична натура не зрадила любові, і вони повінчалися.

Світова війна та визвольні змагання втрутилися й у їхні долі. Відлітали на Велику Україну журавлі – УГА, відлетів із ними і Михайло. Отримувала вістки, що бореться проти більшовиків у партизанському загоні "Сіра дивізія". А за якийсь час прийшла сумна звістка про його смерть. Спочатку не вірила, чекала. Закрилася в собі, а в серці застигла недомріяна мрія, недолюблена любов. 1924 р. у вчительській семінарії в Тернополі склала іспит на вчителя ручної праці, а в 1928 р. – у Краківській Академії мистецтв – іспит із рисунку як предмету навчання. З 1922 по 1930 р. була вчителькою рисунків у ТУДГ й одночасно рисунків та ручної праці в ТГРШ, а з 1930 по 1939 р., крім згаданих предметів, вчила там ще й співів. Перед приходом Червоної армії у 1939 р. їй пропонували виїхати на Захід. Не поїхала. Залишилась, щоб відшукати Михайла. Не знайшла! Всю свою любов віддала донечці-одиначці, яка залишилася з нею. У 1940 р. переїхала до Львова, працювала художником-учителем у педшколі та художньому училищі. Вчителювала і під час німецької окупації. Після війни до виходу на пенсію працювала викладачем-художником у медичному училищі.

Завжди поважну, навіть сумну, в темному одязі – такою запам'ятали ми її з гімназійних часів, коли була вчителькою малювання та ручної праці.

У 1965 р. її учні, які тоді жили у Львові, привітали пані Олену з 75-річним ювілеєм. А ще за два роки, 5 травня 1967 р., її не стало. Похоронена в родинному гробівці на Личаківському кладовищі.

Частина її та Михайлових мистецьких робіт збереглася в доньки Надії. В одній із них, яка мала становити деталь пам'ятника Тарасові Шевченку, Михайло Гаврилко відтворив Олену та себе.

Іванна КУНЬКО

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

МИТЕЦЬ НАШОЇ ЕПОХИ

Лідія САДОВА

У час нашого 20-ліття Незалежності згадаймо плеяду художників високого творчого плану – живих і тих, що відійшли від нас передчасно, прославлених скульпторів, живописців, архітекторів. У 90-х роках XX ст. відійшли у засвіти М.Вендзилович, М.Кристопчук... 2000-і роки забрали нам художника М.Бідняка, скульпторів Д.Крвавича і Е.Миська, які прославили Україну загальновідомими мистецькими творами. Нещодавно у кращий світ відійшли Є.Манишин, Р.Безпалків, З.Кецало, Б.Романець. Вічна їм пам'ять…

Визначним і геніальним митцем нашого часу є прославлений сценограф українського театру Мирон Киприян.

Сценографія – специфічний жанр в образотворчому мистецтві. Вона поєднує у гармонійну цілісніть архітектуру, живопис, графіку, декоративно-прикладне мистецтво. Таким незаперечно визначним сценографом є Киприян. Ми можемо пишатися не тільки через його заслужені звання, а тому, що він є насправді "геніальним сценографом сучасності".

Чимало цікавого про художника М.Киприяна ми дізнаємось із двох книг його спогадів про давню аристократичну сім'ю, яка складалась із визначних діячів науки, культури, мистецтва, патріотів своєї Вітчизни.

Перша книга "Все в минулому" (видана ВД "Панорама", 2007 р.) – це спогади художника М.Киприяна про своїх визначних родичів, біографічні дані. У книзі збережено безліч фотокопій та ілюстрацій творчих робіт митця (сценографія, живопис, графіка).

Мирон КИПРІЯН

Своє походження Мирон Киприян черпає ще з XIV ст., відколи його предки переїхали в Галичину і осіли тут у графських замках та палацах. Один із них – прадід на ім'я Киприян. Частина предків художника, як описує він, була споквревлена з грецьким імператорським родом, друга частина – з давніми феодальними галицькими родинами князів Сенявських, Острозьких, Чарторийських, Потоцьких, Келлерів та ін.

Спорідненість була також із українською шляхтою графів Чайківських, Кульчицьких, Крушельницьких та багатьох інших, які проживали в палацових резиденціях Галичини.

Цікава історія дідового брата Івана Киприяна, який загинув у Сибіру 1924 року. Він – капелан УГА, видавець перших підручників музики і співу українською мовою.

Йшли роки. У родині Володимира Киприяна, відомого в Європі філателіста, головного ревізора Ревізійного Союзу у Львові, четаря УГА і матері – вчительки іноземних мов – пані Вілярської-Киприян у серпні 1930 р. народився синочок Мирон Киприян. У книзі "Все у минулому" зображені (і описані) юнацькі та зрілі літа художника, особливо цікавого театрального сценариста, талановитого живописця.

Друга книга "Спогади. Сценографія. Живопис" вийшла друком 2011 року у Львові, видавництво ТзОВ "Західноукраїнський консалтинг центр".

У цьому літературно-художньому виданні М. Куприян подає свою родинну генеалогію у світлі історичних подій. Це як зразок, як повчальний матеріал для ознайомлення з правдивою українською елітою, про яку він згадує, характеризуючи не з точки зору титулів чи визначних посад, а "духовного аристократизму", який не змінюється, не огрублюється з віками.

"Аристократія, – пише він, – це перш за все вікове виховання і широкий, масштабний світогляд". Звичайно, це і патріотизм, що виражається у любові та шані рідного народу, його культури і мови. А його (автора книги) найближчі і далекі свояки були відомими митцями (архітектура, скульптура, живопис, мистецтвознавство), суспільно-політичними діячами, священиками. Все це мало вплив на виховання малого Мирона. Наприклад, його бабця Марія Городиська-Вінярська, член аристократичної української сім'ї, виховувала дітей на високих моральних засадах, пояснювала, що таке "слово честі", навчала не бути матеріалістами, а прагнути до вищої форми розвитку людини – духовного аристократизму, любові до людини і свого рідного дому, родини, Батьківщини.

Далі автор книги описує жахіття війни, її руйнівних страшних наслідків (1941–1945 рр.)

Закінчивши середню школу у Львові, М.Киприян вступає до Львівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва. Працюючи творчо у Львівському оперному театрі під час студій у ЛДІПДМ, художник познайомився з багатьма цікавими тодішніми театральними сценографами; водночас займався вокалом (маючи рідкісний тенор), а також сценічним балетним мистецтвом, у чому теж виявляв неабиякі здібності.

За весь час творчої діяльності, працюючи в різних театрах України, а згодом – головним художником Львівського драмтеатру ім. М.Заньковецької, М.Киприян оформив безліч вистав в Україні, а також під час творчих відряджень за кордон. Об'їхавши майже всю Європу, Америку і Канаду, Киприян знайомиться з іспанськими, чеськими, словацькими театральними діячами.

Як наслідок, виникає значний досвід у галузі театрального, образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва. М.Киприян стає лауреатом Національної премії ім. Т.Г.Шевченка, народним художником України, лауреатом премії ім.В.Клеха в США. Він і нині – головний художник Львівського драматичного театру ім.М.Заньковецької.

За час своєї праці у театрі М.Киприян оформив понад 300 вистав. Цікавіші із них на українську тематику: "Ніч на полонині" (1969 р.), "Камінний господар" (1971 р.), "Марія Заньковецька (1972 р.), "Мартин Боруля (1975 р.), "Сон Князя Святослава" (1981 р.), "Олекса Довбуш" (1985 р.), "Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці" (1986 р.), "Князь Данило Галицький" (1986 р.), "Безталанна" (1986 р.), "Привітай же мене, моя Україно!" (1989 р.), "Мазепа" (1991 р.), "Наталка-Полтавка" (1991 р.), "Ісус – син Бога живого" (1994 р.), "Ґуцулка Ксеня" (1997 р.), "Невольник" (2010 р.).

Крім цього, він оформив безліч драматичних творів зарубіжних авторів, таких як В.Шекспір, Ж.-Б.Мольєр, Д.Бокаччо та багато інших.

Дуже цікаві живописні картини останніх років творчості художника – 2000-2011 років. Він малює не тільки натюрморти чи портрети давніх членів своєї сім'ї, але й замки і палаци, в яких вони проживали і які ще збереглись в Україні. Це цінний історико-архітектурний матеріал, важливий для ознайомлення та вивчення.

Безперечно, Мирон Киприян – один із найвизначніших художників України. Мистецтво його – європейського рівня, творчий та науковий внесок якого у нашу культуру беззастережно значимий.

м. Львів

ДО ДЖЕРЕЛ

"СХІД" і "ЗАХІД" – це тільки географічні назви...

Національно-визвольна боротьба українського народу – це одна із видатних сторінок нашої історії, однак її висвітлення досі не вийшло за рамки облудної московської комуністичної ідеології. Приміром, ми не маємо об'єктивних досліджень і праць про згубний вплив Польщі, нацистської Німеччини та комуністичної Росії на подальшу долю української нації.

Тож поки наші "історики" мовчать, правдиву історію пропагують люди, яких гнітять образи комуністичних ідеологів, люди, які розуміють, що, не знаючи минулого, ми не зможемо збудувати гідне майбутнє наступним поколінням.

До когорти таких людей належить архієпископ Харківський і Полтавський УАПЦ Ігор Ісіченко, який, очолюючи єпархіальну прощу до Зарваниці, приурочену 70-річчю входження Харківсько-Полтавської єпархії до складу УАПЦ, вважав за необхідне вкотре побувати на малій батьківщині Провідника ОУН Степана Бандери в Старому Угринові, щоб зміцнити у своїх прихожан почуття загальнонаціональної єдності, пошани до нашого спільного минулого, до історії визвольної боротьби.

У рамках заходу 15 серпня прочани відвідали місця, пов'язані із родиною Бандер в Старому Угринові. Першою зупинкою урочистої ходи була місцева церква "В'їзду Господнього в Ієрусалим", настоятелем якої з 1913 по 1933 роки був о. Андрій Бандера. Група духовенства на чолі із архієпископом Ігорем Ісіченком *(див. світлину)* поклала квіти до меморіальної дошки із зображенням о. Андрія, що на стіні церкви. Тут же, спільно з настоятелем церкви о. Ярославом Мельничуком, було відправлено поминальне Богослужіння за упокій Степана Бандери та його родини. Ще одним пунктом ходи прочан був місцевий цвинтар, до могил рідних Степана: дідуся з бабусею по лінії матері (о. Володимир Глодзінський та Катерина з дому Кушлик), матері і сестри Мирослави, а також сестер Марти та Оксани.

Участь у заході взяв історик, дослідник із Харківщини Ярослав Труш, який вивчає питання національно-визвольної боротьби на теренах Харківщини. Увазі читачів уже представлена його книга "Діяльність підпілля ОУН на Сході України", презентація якої відбулась наприкінці минулого року в Історико-меморіальному музеї Степана Бандери.

У супроводі завідувача музею Степана Лесіва учасники заходу прибули до меморіального комплексу, де поклали квіти до підніжжя пам'ятника Провідника. Архієпископ Харківсько-Полтавської єпархії зачитав поминальну молитву і у короткому виступі наголосив на значимості даної постаті у формуванні української державності в XX столітті.

На завершення урочистої ходи усіх чекала цікава та пізнавальна екскурсія в стінах музею. Скорбота та біль на обличчях екскурсантів змінювались радістю та гордістю за відданих українській ідеї героїв-патріотів.

У рамках заходу відбувся круглий стіл, де обговорювались питання вшанування родини Бандер серед українства у світі. Степан Лесів розповів присутнім про проблеми дослідження національно-визвольної боротьби підпілля ОУН та відділів УПА в 40–50-х роках XX ст.

Дякуючи працівникам музею, архієпископ Ігор Ісіченко поблагословив усіх на подальшу роботу і зазначив: "Прошу Господнього благословення для всіх фундаторів і працівників Меморіального комплексу Степана Бандери в Старому Угринові". Прощаючись, він додав, що "Схід" і "Захід" – це тільки географічні назви, а народ український був, є і буде завжди єдиним!

Любов ІВАНЮК,
науковий співробітник ІММСБ

РЕЗОНАНС

БУДУЄМО ХРАМ СИЛАМИ ГРОМАДИ...

Слава Богу! Слава Україні!

У 30-му числі газети "Нація і держава" була надрукована стаття "Україна може стати лідером світового Православ'я". Я особисто, а також багато моїх колег і прихожан поділяють цю думку. Хотілося б, щоб наші державні мужі розуміли необхідність вирішення цього питання.

П'ять років я є настоятелем громади УПЦ КП у селі Велика Омеляна Рівненського району і всі ці роки намагаюсь розпочати будівництво храму, але місцеве керівництво різних рангів усілякими перепонами гальмує цей процес. Бог не відвернувся від нашої громади і дав нам можливість приступити до виконання того, про що ми мріяли. Родина Володимира та Віри Нікульських подарувала громаді землю, але для остаточного виконання цієї святої справи бракує грошей на будівництво. На превеликий жаль, ні обласне, ні районне керівництво, ні депутати різних рівнів, а також чисельні благодійні організації нічим не допомогли. Спромоглися відписатися, що допомоги нам не буде, бо це економічно непривабливий проект.

Читаючи газету, побачив, що ви розумієте необхідність духовного відродження нації. Наша громада вирішила звернутись до редакції з проханням: розмістити наші реквізити у Вашій газеті, можливо, хтось нам допоможе.

Будемо вдячні за допомогу і розуміння.

Хай Господь благословить Вашу газету, родини ваших працівників.

Від імені громади і себе особисто, з повагою
священик УПЦ КП Дмитро Гадінка.

Слава Україні! З Богом!

Наші реквізити:
Релігійна громада Свято-Покровської парафії Рівненської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату с. Велика Омеляна Рівненського р-ну
Код ЄДРПОУ 26452768
АТ "Райффайзен Банк АВАЛЬ" м. Київ
МФО 380805, р/р 26001333815

МИ ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО

В ДОРОГУ ВИХОДЬ НА СВІТАНКУ

І.КАССАЛА

Сьомого вересня виповнюється 84 роки українському патріотові, лауреату літературно-мистецької премії імені адмірала Ярослава Окуневського, поетові, чиї вірші неодноразово публікувалися на сторінках часопису "Нація і держава", Івану Григоровичу Кассалі.

Мене малого тиха Ворскла
Вела в заплави голубі,
В Міські Млини через коноплі,
В прозорій, сонячній добі.

А на горі моя Опішня
Щедротно вабила в сади,
Де червоніла отча вишня
І зрілі репали плоди.

Так Іван Кассала відтворив неповторний "дитинства дух" в однойменному вірші, що ввійшов до його збірки "Сонати волинського вітру" 2011 року видання. Схоже, саме на мальовничих берегах Ворскли, на хуторі Шкидинівка, в селі Міські Млини під Опішнею – цією оазою української духовності й талановитих людей – формувалося в серці малого Іванка те, що ніколи не вмирає, – безмежна любов до України. Вона стала його піснею і молитвою на все життя. Недаремно в народі кажуть: "В дорогу виходь на світанку". Початок його шляху був оповитий ніжними материнськими колисковими, легендами із сивої давнини, барвами опішнянських дивовитворів – той чарівний світ краси супроводжував Івана Кассалу глибинною пам'яттю на крутосхилах долі.

Вона, доля, була непростою. Як у більшості його ровесників. Іван Григорович добре пам"ятає, як лютував на рідній, щедрій врожаями Полтавщині голодомор. Родина рятувалася, як могла. Може, столітні дуби, що росли на хуторі, врятували Іванка від голодної смерті. Він їв жолуді, якими була всіяна земля і яких не здогадалися знищити сталінські сатрапи. Перезимували... Батько Григорій Данилович міркував, як врятувати родину, над якою нависла реальна загроза смерті: комуністи саме заходилися руйнувати хутори. Втратити поколіннями обжиту садибу означало – втратити життя. Здавалося, що на рідній землі годі було шукати порятунку: кремлівська політика геноциду в Україні була очевидною. Батькові вдалося знайти прихисток аж у Краснодарському краї, в селищі Усть-Лабінськ. Із тяжким серцем розпрощалися Кассали з Батьківщиною...

Життя на чужині не було раєм. За німецької окупації, згадує Іван Григорович, велося легше, принаймні, появилося вдосталь продуктів, хліба. Згодом прийшли "свої", не обмундированих і без зброї чоловіків погнали на передову, де вони й загинули. Забирали хліб до зернини. Почався голод. Родина Кассалів вирішила повернутися в Україну. Осіли на Харківщині, в селищі Сахновщина. Іван закінчив фабрично-заводську школу, працював на Харківському танковому заводі. Прославився непокірною вдачею ще в школі ФЗН, підбив до непокори й товаришів. Учнів годували перекислою капустою, й на знак протесту ті відмовилися їсти. Харчі замінили. Хлопців не покарали. Одне слово, пронесло. Інша річ – політика. Юнаки часто ходили в степ. Озброєний знаннями Іван – прочитав "Ілюстровану історію України" Михайла Грушевського – розповідав друзям правдиву історію рідного народу, читав вірші, називав Сталіна катом, казав, що самостійна Україна буде, а це вже компетентними органами кваліфікувалося як антирадянська пропаганда.

Довелося Іванові Кассалі рятуватися втечею. Так весною 1947 року він опинився в Галичині. Його митарства по Івано-Франківщині і Львівщині цілком вкладаються в сюжет пригодницького фільму. Довелося жити і по чужих хлівах, і на березі річки Свірж, спілкуватися з добрими і не дуже людьми, перетинатися з вояками УПА. Наступного, 1948 року повернувся в батьківську хату. Далі – робота, армія, з якої його комісували за станом здоров'я, навчання у вечірній школі, яку врешті закінчив із срібною медаллю. Людина вчинку і ризику, Іван Кассала їде в Москву, де вступає на юридичний факультет університету ім.М.Ломоносова. До речі, закінчує його лише на кілька років пізніше після Михайла Горбачова. Працював на Житомирщині та Волині слідчим прокуратури, згодом – адвокатом. 1988 року Іван Кассала вимушено пішов на пенсію – за пропаганду українських символів місцева влада вирішила "подбати" про його заслужений відпочинок.

Від лютого 1978 року Іван Григорович постійно мешкає в Камінь-Каширському – поліському містечку на Волині. Та, як кажуть, "хати не тримається". Ще на світанку свободи, коли Волинь завирувала велелюдними мітингами, він не пропускав жодного, якщо тільки міг до нього дістатися. Подорожує Україною. Більше того, проводить просвітницьку роботу на рідній Полтавщині, Харківщині, в Криму, на Одещині. Адже добре знає ці краї, ментальність їхніх жителів і вміє говорити з ними зрозумілою для них мовою фактів і аргументів. Іван Кассала поширює україномовну пресу, літературу, цікаво розповідає про пережите, пише. У Севастопольській філії видавничого центру "Просвіта" вийшли його дві поетичні збірки – "Мамина дорога" і "Сонати волинського вітру".

Схоже, літа обминули поріг Івана Григоровича. Незважаючи на поважний "паспортний" вік, він невтомно працює. Приємно, що його подвижництво, енергійні зусилля на патріотичній ниві заслужено оцінили поважні люди з громадського військово-історичного клубу Військово-Морських Сил України. Його рішенням "За заслуги по відродженню самобутності українського народу" Іван Кассала удостоєний звання лауреата літературно-мистецької премії імені адмірала Ярослава Окуневського, відомого військового і політичного діяча часів УНР, який багато зробив для того, щоб молода Українська держава мала свій флот. Нагорода – вистраждана життям і переконаннями Івана Григоровича, його вірою в українську націю і надією на кращу долю для України. Про її щасливе майбутнє – його найсокровенніші мрії. Нехай він побачить, як вони збуваються...

Такі наші побажання до дня народження Івана Кассали. Вітаємо!

Марія БАЗЕЛЮК

ПАМ'ЯТЬ

"ВІДЛІТАЮТЬ У ВИРІЙ..."

Минуло 40 днів з того часу, як ми прощалися з нашою подругою, що відійшла у засвіти, залишивши в тяжкій жалобі єдину дочку, родину і друзів по неволі. Душа її відлетіла від нас 11 липня 2011 р., залишивши сум, біль і спогади.

Марія-Одарка МАЙДАНСЬКА. Чернівці, 1939 рік

Марія-Одарка Майданська народилася 1923 р. в м. Плоешти в Румунії, де батьки вчителювали за призначенням по закінченні університету. Після повернення на Буковину в 1940 р. Марія-Одарка продовжувала навчання в Чернівецькому українському ліцеї для дівчат. Під час війни закінчує гімназію в м. Сокалі. В той час виходить заміж і через два роки стає вдовою – чоловік гине трагічно. Вступає до Львівської політехніки на архітектуру. Тут знайомиться з діяльністю ОУН і стає її членом. З наближенням фронту, п. Марія-Одарка повертається на Буковину і продовжує працювати в підпіллі, допомагаючи двоюрідному братові Костеві Майданському, на псевдо "Юрась", який був командиром боївки. Арештована в червні 1946 р., засуджена Прикарпатським воєнним трибуналом за ст. 54-1а-54-11 терміном на 10 років.

Термін відбувала на Уралі в Свердловській області на лісоповалі. Потім – етапом до "знаменитого" лагпункту Явас. Там зустріла двох знаних жінок: легендарну Олену Степанівну і відому в світі піаністку п. Барвінську – дружину композитора. Звільнена 1956 р., але повернутися до рідні не дозволили, мала відбути ще два роки заслання. В цей час вступає на заочну форму навчання до Московського політехнічного інституту. Згодом повертається в Україну, де її чекали найдорожчі люди: маленька доня Софійка (тепер відома письменниця) і батьки. Згодом переїжджає до Києва. Була членом Чернівецького товариства політв'язнів та репресованих та Київського товариства політв'язнів. Похована в Чернівцях на Руському цвинтарі коло могили рідного брата Юрія. Вічна їй пам'ять – земля Буковинська прийняла її в свої обійми навічно.

Побратими Товариства політв'язнів м.Чернівці

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ ВЕРЕСНЯ

1 – День знань
– 1867. Помер Опанас Маркович – український фольклорист, етнограф, член Кирило-Мефодіївського братства
2 – 1938. В Ужгороді засновано Українську Національну Оборону
4 – 1985. У концтаборі загинув український поет Василь Стус
5 – 1908. Народився поет Богдан-Ігор Антонич
– 1991. Над будинком Верховної Ради України піднято синьо-жовтий прапор
7 – 1805. Народився письменник Олекса Стороженко
– 1921. Закатована більшовиками українська розвідниця Віра Бабенко
– 1984. Помер Патріарх УГКЦ Йосиф Сліпий
9 – 1769. Народився український письменник Іван Котляревський
– 1863. Народився письменник Борис Грінченко
17 – 1864. Народився український письменник Михайло Коцюбинський
– 1945. Загинув Яків Бусол – член Проводу ОУН, теоретик визвольно-революційної боротьби
21 – 1944. Помер у Канаді композитор Олександр Кошиць
22 – 1835. Народився мовознавець Олександр Потебня
– 1918. У Києві відкрито український університет
23 – 1648. Перемога військ Богдана Хмельницького над поляками під Пилявцями
26 – 1767. Народився співак і диригент Артемій Ведель
28 – 1866. Народився Президент УНР, професор Михайло Грушевський
30 – 1930. Загинув від рук польської поліції Юліан Головінський – крайовий командант УВО

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9